

Török Gábor eleméz - Garantált naplemente

2013 január 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még

nincs értékelve

Mérték

„Jelenleg a párt csak egy rossz és egy rosszabb megoldás, a szinte biztos és a lehetséges politikai megsemmisülés között választhat” – mondja kollégám az LMP jövőjét latolgatva a Népszabadságban.

Nem vitatkozni akarok, inkább csak átgondolni szeretném, hogy miért került ebbe a valóban lehetetlen helyzetbe a

2010-ben még a pártrendszer átalakításának ambíciójával a parlamentbe jutott alakulat.

Nem az LMP lenne az els? párt, amely számára megoldhatatlan feladatot jelent annak tisztázása, hogy miképpen viszonyuljon a - magyar pártrendszer [sajátos logikájában](#) - vele azonos oldalon álló nagyobb, beágyazottabb párthoz. A jobboldalon a második ciklusban ez a kérdés, a szövetségi politika ügye morzsolta fel a KDNP-t és gyengítette meg az MDF-et, de ezzel küzdött – alapvet?en sikertelenül – a másik oldalon az SZDSZ is, majd részben ez vezetett a 2000-es évek végére már a baloldalra átevezett MDF halálához is. Bizonyos értelemben elkerülhetetlen, hogy egy alapvet?en bináris politikai er?térben, amelyben minden téma, ügy, esemény, személy a két oldal viszonyrendszerében értelmez?dik, egy új vagy kisebb politikai er?t a két nagy párthoz (=oldalhoz) való pozíciója alapján próbáljon meg elhelyezni a közvélemény.

Nincs ez (nagyon) máshogy máshol sem: a parlamentbe került friss pártok választásaik, döntéseik, barát-ellenség felismer? és meghatározó rendszerük alapján egy id? után mindenhol elhelyezhet?vé válnak. (Más eset, ha annyira er?ssé válnak, hogy önálló pólusra tesznek szert: innent?l jelent?s részben mások igazodnak majd hozzájuk. 2010-ben volt erre némi esély nálunk is, azóta azonban kiderült, hogy a régi bal-jobb megosztottság - illetve amit ez idehaza jelent - egyel?re er?sebb az új pártoknál.)

A magyar politika ráadásul még tovább nehezíti a kisebb pártok helyzetét: egyrészt a politikai er?tér extrém mérték? kétosztatóságával, másrészt pedig azzal a most már határozottan többségi logikájú választási rendszerrel, amely szinte kikényszeríti az azonos oldalon állók közeledését, integrációját. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a kicsik sorsa meg lenne írva a csillagokban, és választaniuk eleve csak a szatellit szerep és a h?si halál között lehetne. Szerintem két olyan minimális feltétel van, amely a siker reményét adhatja számukra: a bels? kohézió és a határozott álláspont.

A kivel igen és a kivel nem? kérdése elleni harc reménytelensége - ahogy ezt egy kedves kollégám szokta mondogatni - tényleg a naplemente elleni küzdelemhez hasonlítható. Nem érdemes a meneküléssel kísérletezni: ha egy párt nem domináns szerepl?je a saját oldalának, a kérdést lehetetlenség megúszni. S?t: minél inkább lebegtetni, minél jobban finomkodik, viselkedése annál inkább ravaszkodásnak t?nik majd, hiteltelenné válik. Az adekvát megoldás nem lehet más, mint a határozott álláspont: bármi is az, sokkal kifizet?d?bb a tojástáncnál.

Ha az LMP-nek 2010 óta megkérd?jelezhetetlen véleménye lenne a szövetségi politika kérdésében, ma biztosan nem lenne akkora bajban. Állítom, hogy mindkét lehetséges állásponttal jobb helyzetben lenne, mint most, amikor az egyik nap erre lép egyet, a másik nap pedig arra. Azonosulásra egyaránt alkalmas, érvekkel alátámasztható az „MSZP-vel nem lehet” és az „MSZP-vel lehet”: érthet?, ha egy párt számára fontosabb a saját identitása, ha elveinek feladását látja abban, ha olyasvalakivel szövetkezik, akinek a politikája elfogadhatatlan számára, de az is, ha a politikai versenyt alapvet?en politikai célok elérését szolgáló eszköznek látja, s miután számára els?dleges a kormányváltás, jelen helyzetben azzal is együttm?ködik, aki amúgy nem természetes partnere.

Mindezt persze bizonyára az LMP vezet?i is tudják, ugyanakkor a határozott álláspont felvállalását lehetetlenné teszi a másik fontos feltétel hiánya: a pártban láthatóan nincs ebben a kérdésben egyetértés, s?t, ma talán már a döntés után elengedhetetlen kohézió és lojalitás sem. Érdemes észrevenni, hogy ez nem pontosan ugyanaz, mint ami az SZDSZ-t bénította: a magát liberálisnak nevez? párt alapvet?en nem bels? megosztottság miatt kérd?jelezte meg id?nként az MSZP-hez való viszonyát, hanem sokkal inkább taktikai okokból. Ma már jól látható, hogy a párt korábbi vezet?inek többsége tud és szeret is választani a Fidesz és az MSZP között. Az LMP-nél azonban még

nem ez a helyzet, a belső állapotok inkább hasonlítanak a második ciklus jobboldali pártjaiban tapasztaltakhoz: Schiffer és követői tényleg nem kérnek a szocialistákból, míg a frakció többsége az Orbán-kormány leváltásához a széles baloldali együttműködést sem tartja elképzelhetetlennek.

Ha a kiinduló helyzet nem is hasonlít a korábbi SZDSZ-eshez, a válaszok időnként a régi időket idézik. Amikor a frakcióvezető [azt mondja](#), hogy „az LMP lehet a garancia”, az SZDSZ kínládását reprodukálja, ahogy az önállóságát igazolni kívánó párt a korábbi baloldali együttműködéshez igyekezett gondolatmankókat adni. Mindez azonban itt más okból jön elő, azért, mert a meccs még nincs lejátszva – s amíg így van, addig a határozott álláspontokat képviselők nem mernek, nem tudnak igazán mit mondani. Ezért is gondolom, hogy az LMP első választása nem a szövetségi politika irányáról szól, hanem arról, hogy hajlandó-e végre egyértelműen eldönteni ezt a kérdést. Minél később teszi meg, bármit is döntene, annál kevesebb esélye marad arra, hogy elkerülje a "szinte biztos" és a "lehetséges" politikai megsemmisülést.

<http://torokgaborelemez.blog.hu> - A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló